

РЕШЕНИЕ

№ 4556

гр. София, 11.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 28.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5073** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 76а от Закона за българските лични документи .

Образувано е след решение № 6552/02.06.2019 г. постановено по дело № 9176 2285/2018 г. на ВАС, с което се обезсилва Решение № 3965 /13.06.2018 г. по адм.дело № 6151/2017 г. на АССГ.

С така обезсиленото решение на АССГ е била отменена Заповед № [ЕГН]/26.08.2016г. на Директора на дирекция "Български документи за самоличност" – МВР, с която на детето Н. Г. Б. е наложена административна мярка "Забрана за напускане на страната" на основание чл.78, ал.3 във връзка с чл. 76а, ал.1 от ЗБДС, със срок за една година от 26.08.2016г -26.08.2017г . Дадени са задължителни указания при новото разглеждане , съдът да задължи жалбоподателката да подпише жалбата, да поясни в лично качество ли обжалва процесната заповед или в качеството си на майка и законна представителка малолетното си дете, както и да уведоми адв. Т.-особен представител на Н. Б..

При новото разглеждане от настоящият съдебен състав са изпълнени указанията на касационната инстанция.

Поддържа се от жалбоподателката и адв. И., теза за незаконосъобразност на оспорената заповед, предвид липсата на материално-правни предпоставки за налагане на процесната ПАМ.

Особения представител на детето Н. Б.- адв. Т., редовно призована, се яви след

приключване на делото и не е взето становище.

Ответникът - директор на дирекция "Български документи за самоличност" - МВР, чрез процесуалния си представител юрк. М. , оспорва жалбата и моли да се потвърди заповедта , макар да е изтекъл срока на същата, представя писмени бележки и претендира разноски .

Административен съд София-град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящото производство е издадена въз основа на постъпило предложение изх. № 37-00-16 от 26.08.2016г. на Зам. - председателя на Държавната агенция за закрила за детето (ДАЗД). В това предложение е посочено, че въз основа на получен в Агенцията сигнал, за детето Н. Г. Б. са изнесени данни за потенциална опасност за извеждането му от България от неговата осиновителка Г. Б., с цел продажба на религиозна секта.

С оглед на този сигнал е поискано от Председателят на ДАЗД до ответника да бъде наложена ПАМ "Забрана за напускане на страната за срок до една години", на основание чл. 76а ал.1 от ЗБЛД, тъй като от Дирекция "Социално подпомагане" са предоставени данни за въвличане на детето в дейности по чл. 11, т. 4 от ЗЗД и чл. 19, ал. 1 от Конвенцията на О. за правата на детето .

С писмо изх. № УРИ 285300-9417 от 26.08.2016г. на директора на дирекция "БДС" е уведомена Г. М. Б., в качеството ѝ на родител на малолетния Н. Г. Б., че по отношение на него започва производство за прилагане на мярка - забрана за напускане на страната и издаване на паспорти по чл. 76а ал.1 от ЗБЛД.

Оспорената заповед е издадена на 26.08.2016 г. с № [ЕГН] от директора на дирекция "БДС". В нея изрично е посочено, че не се разрешава напускане на страната, паспорти и заместващи ги документи да не се издават, а издадените да се отнемат на основание чл. 76а ал.1 от ЗБЛД, на Н. Г. Б., тъй като е получено предложение от председателя на ДАЗД, с което е уведомен, че лицето е било въвличено в дейности по чл. 11, ал. 4 от Закона за закрила на детето.

Независимо, че към момента на постановяване на настоящето решение срока за който е наложена ПАМ "Забрана за напускане на страната" на основание чл.78, ал.3 във връзка с чл. 76а, ал.1 от ЗБДС, а именно : за една година от 26.08.2016 г. -26.08.2017 г. е изтекъл, то не е отпаднал правния интерес от оспорване на същата , с оглед твърдението че към момента на нейното издаване не са били налице фактическите основания затова, както и с оглед на дължимата съдебна проверка по чл.168 от АПК . По същество :

С оспорения в настоящето производство административен акт - Заповед № [ЕГН] от 26.08.201 г. на директора на ДБДС, е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) на основание чл. 76а, ал. 1 от ЗБДЛ на Н. Г. Б., въз основа на предложение на председателя на Държавната агенция "Закрила на детето" , тъй като Н. Г. Б. е бил въвличен в дейности по чл. 11, ал. 4 от ЗЗД.

Съгласно цитираната разпоредба , не се разрешава напускане на страната, не се издават паспорти и заместващи ги документи, а издадените се отнемат на ненавършили пълнолетие лица, за които са постъпили данни от български или чужд компетентен орган, че са били въвличени или използвани за дейности по чл. 11 от Закона за закрила на детето. Тези мерки са предвидени с цел да се осигури закрила на детето и се прилагат за срок до две години от издаване на заповедта за прилагането

им.

Нормата на чл. 11 от ЗЗД предвижда предоставянето на закрила на всяко дете срещу насилие, изразяващо се във въвличане в дейности, неблагоприятни за неговото физическо, психическо, нравствено и образователно развитие; нарушаващите неговото достойнство методи на възпитание, физическо, психическо или друго насилие и форми на въздействие, противоречащи на неговите интереси; срещу използване за просия, проституция, разпространяване на порнографски материали и получаване на неправомерни материални доходи, както и срещу сексуално насилие и не на последно място срещу въвличане в политически, религиозни и синдикални дейности.

Видно от представената пред настоящата инстанция Преписка с вх. № 37-00-16/17.08.2016 г., съдържаща 31 документа, на Държавна агенция за закрила на детето, Председателят на ДАЗД след проучване на фактите и обстоятелствата е изготвил мотивирано становище за прилагане на мерките по чл. 76а, ал. 1 ЗБДС и е сезирал компетентния орган на МВР, прилагащ мярката, определена със заповед на министъра на вътрешните работи.

Съдът счита, че заповед № [ЕГН]/26.08.2016 г. на За Директора на дирекция „Български документи за самоличност“ - МВР (ДБДС) е законосъобразна, правилна и издадена при спазване на законоустановената процедура, от компетентен орган в кръга на правомощията му и съобразена с целта на закона, което се потвърждава от представените до момента по делото писмени доказателства.

Подадената от Г. М. Б. жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана по следните съображения:

Законосъобразността на индивидуален административен акт следва да бъде преценявана към момента на издаването му. Това обстоятелство е съществено тъй като информацията достигнала до ръководно решаващия орган в хода на производството по издаване на процесната заповед е била в насока за наличие на предпоставките за издаването ѝ.

В тази връзка съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ЗБЛД принудителната административна мярка се налага с мотивирана заповед на министъра на вътрешните работи или от длъжностни лица упълномощени от него да упражняват правомощията по този раздел. По делото е представена заповед рег. № 81213-336/12.04.2016 г., издадена от министъра на вътрешните работи относно упълномощаване на длъжностни лица от МВР да прилагат с мотивирани заповеди принудителни административни мерки по чл. 75, чл. 76 и чл.76а от ЗБЛД. Видно от същата, директора на дирекция „Български документи за самоличност“ е упълномощен да прилага принудителни административни мерки по чл. 76а от ЗБЛД. Следователно, заповедта, с която на Н. Б. е наложена мярка по чл. 76а от ЗБЛД е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия.

В жалбата е изтъкнат като порок на заповедта нейната неправомерност. Твърди се, че не са налице основания да се смята, че Н. Б. е бил въвличен в дейности по чл. 11, ал. 1 от Закона за закрила на детето (ЗЗД). Това твърдение не кореспондира със събраните по преписката доказателства разгледани към момента на издаване на заповедта.

С писмо изх. № 12-00-0628/19.08.2016 г. от дирекция „Социално подпомагане“ [населено място] на ДАЗД, след описание на детайлите по случая, категорично е констатирано, че не е в интерес на малолетното дете да пътува извън страната за каквито намерения е било известно на органите на ДАЗД. Направено е и предложение

да бъде наложена административна мярка забрана за напускане на страната за срок до една година на основание чл. 76а, ал.1 от Закона за българските лични документи. Следва да се отчете, че това заключение е направено в резултат на лично впечатление на социалните работници, които са имали възможност за личен контакт с госпожа Б. и най-вече с детето и имат преки впечатления от поведението му и неговите интереси и нужди.

Нито към момента на издаване на процесната заповед нито и към настоящия момент, жалбоподателката не е мотивирала позитивите и ползите от евентуално пътуване извън страната на детето в периода на действие на заповедта, напротив били са налице основателни заключения на компетентните органи на ДАЗД, че е налице риск за развитието му.

С оглед обезпечаване закрилата на интересите на Н. Б. във връзка с извършената преценка за наличие на основание за налагане на мерки на закрила срещу насилие спрямо детето и на основание чл. 14 от Инструкцията № 13-207 от 15 февруари 2006 г. за прилагане на мерките по чл. 76а от ЗБЛД директорът на ДБДС с писмо УРИ 285300-9775/08.09.2016 г. е информирал председателя на ДАЗД, за постъпилото писмо от г-жа Б., в което тя излага своите съображения относно наложената принудителна административна мярка, като от ДБДС е поискано становище следва ли мярката да бъде отменена.

С писмо изх. № 37-00-16/24.10.2016 г. на председателят на ДАЗД изрично е подчертал, че с оглед скорошното осиновяване детето все още не е напълно адаптирано в семейна среда и едно продължително пътуване може да доведе до дезориентация и проблемно поведение, поради което не е в негов интерес, съответно евентуално напускане на страната би било вредно за него. Социалните работници са установили, че детето е запознато със „С.

йога и основателката на тази система“, както и че „на 18.08.2016 г. са проведени разговори и са снети обяснения от Г. Б. и В. Т. от екип на ТП ДАНС към ОД на МВР - [населено място]“. Госпожа Б. е споделила, че смята да пътува с детето до Италия през септември 2016 г. Наред с това се излагат данни за извършен акт на насилие в дома на малолетното дете, на което то не е станало пряк свидетел. Тези констатации на органите на ДАЗД са на база на извършено подробно проучване довело до извода, че не е в интерес на малолетното дете да пътува извън страната. Както в горепосоченото писмо така и в представената по делото преписка на ДАЗД се съдържат данни сочещи на недобросъвестно поведение на г-жа Б. по отношение на укриването на факта, че притежава италианско гражданство от 2011 г., както и посочване на адреса си в чужбина пред социалните работници при извършване на процедурата по осиновяване. Също така са изложени данни за несъобразяване от страна на осиновителката със становището на социалните работници дадено в края на месец август 2016 г., че не е в интерес на детето да пътува и пребивава продължително в чужбина, предвид обстоятелството, че детето още не се е адаптирало към новата семейна среда, което може да доведе до дезориентация и проблемно поведение. Според заключенията от проверката се налага по-обстоятелствено наблюдение на социалния живот на майката и детето от страна на социалните работници в новата семейна среда, с оглед избягване на рискове, пораждащи съмнения за заобикаляне на процедурата на международно осиновяване от кандидат осиновител, който в рамките на предосиновителния период не е споделил пред социалните власти в [населено място], че е постоянен резидент от 1998 г. и

гражданин на Република Италия от 2014 г. Предложението за налагане на принудителна административна мярка допълнително е мотивирано като е подчертано, че няма механизъм, по който българските социални власти да задължат италианските си колеги да извършват следосиновително двугодишно наблюдение на детето. Разгледани в съвкупност тези обстоятелства представляват доказателства за наличие на обстоятелствата по чл. 11 от Закона за закрила на детето.

В чл. 10 от Инструкция № 13-207 от 15 февруари 2006 г. за прилагане на мерките по чл. 76а от Закона за българските документи за самоличност е регламентирано, че специализиран орган за провеждане на политиката за закрила на детето е дирекция "Социално подпомагане" и извън компетентността на Директора на ДБДС, като орган на МВР е да преценява дали предложенията на компетентните органи са правилни. Не са изградени и такива механизми, нито Директора разполага с делегирани такива правомощия.

При наличието на горепосочените експертни заключения За Директорът на ДБДС отчитайки, че фактическият състав на чл. 76а от ЗБЛД е изцяло реализиран, в качеството си на орган по чл. 78, ал. 3 от ЗБЛД е бил длъжен да действа в условията на обвързана компетентност и да наложи принудителните административни мерки предвидени в чл. 76а, ал. 1 от ЗБЛД.

Не отговаря на действителното фактическо положение изложеното в жалбата, че не са положени усилия за своевременно уведомяване на г-жа Б. за издадената заповед. Видно от приложените по делото куриерски разписки за получаване, адреса на жалбоподателката е посещаван многократно, като е удостоверено, че там няма никой. Освен това видно от приложено по делото електронно съобщение от 30.08.2016 г. от емейл , който не се оспорва, че е изпратен от госпожа Б. тя пише: Днес 30 Август 16 бях уведомена от паспортна служба в [населено място], че не мога да получа паспорта на детето си с ех. номер 22052/11.08.2016г. и изготвен на 15.08.2016 година поради издадена забранителна заповед", което обстоятелство е потвърдено и в други подадени от същия адрес електронни съобщения. Въпреки това жалбоподателката Б. е получила препис от Заповед № [ЕГН]/26.08.2016 г. видно от саморъчно записаното в самата заповед едва на 15.09.2016 г., с което, процедурата по съобщаване на индивидуалния административен акт следва да се приеме за изпълнена без наличието на процесуални нарушения от страна на административния орган издал акта. Това уведомяване има отношение към срока за обжалване на заповедта, но не и към действието и тъй като в самата заповед изрично е записано, че подлежи на предварително изпълнение съгласно чл. 60 от АПК.

Представеното от Б. Постановление на Районна прокуратура - П. за отказ да се образува досъдебно производство от 29.09.2016 г. е неотнормимо към настоящото производство. Приетите от държавното обвинение фактически констатации в постановлението за отказ да се образува наказателно производство от 11.11.2016 г. и постановлението за прекратяване на наказателно производство от 29.09.2016 г., не задължават нито административния орган нито съда да ги възприеме, предвид липсата на обвързваща материална доказателствена сила на постановленията на прокуратурата за административния съд - последното по аргумент от разпоредбата на чл. 144 от АПК във вр. с чл. 300 и чл. 179 от ГПК. В потвърждение на това е и постановената трайна съдебна практика, в която се приема, че макар да са официални документи по смисъла на разпоредбите на ГПК, актовете на органите на досъдебното производство отразяват мнението на съответния орган относно наличието или не на предпоставки за

наказателно преследване спрямо определено лице, не и гражданските, респ. административните последици на деянието (съобр. Решение № 43 от 16.04.2009 г. по т. д. № 648/2008 г., II т. о. на ВКС, Решение № 36 от 21.04.2012 г. по т. д. № 319/2011 г., II т. о. на ВКС, Определение № 726 от 22.11.2010 г. по т. д. № 482/2010 г., II т. о. на ВКС). Постановлението на Районна прокуратура П. не е издадено в срока за провеждане на административното производство по издаване на индивидуалния административен акт (тоест не е било издадено към момента на издаване на обжалваната заповед № [ЕГН]/26.08.2016 г.) съответно същото няма как да бъде взето предвид при издаване на заповедта и не следва да бъде взето предвид от съда в хода на решаване на спора.

Предвид гореизложеното съдът счита, че може да се направи единствено възможният

извод, че обжалваната заповед № [ЕГН]/26.08.2016 г. на За директора на дирекция „Български документи за самоличност“-МВР е правилен и законосъобразен административен акт, издаден при спазване на материално-правни и процесуални разпоредби на ЗБЛД, ЗЗДет. и Инструкция № 13-207 от 15.02.2006 г., издаден от компетентен административен орган в рамките на неговите правомощия и при съобразяване с целта на закона - закрила на висшия интерес на детето. Атакуваният акт е мотивиран както правно, така и фактически, а при издаването му са били налице предпоставките на приложимата правна норма, спазен е и максималният срок за налагане на мярката от две години, като наложената мярка е за 1 година.

По тези съображения настоящият съдебен състав на Административен съд - София град намира жалбата за неоснователна, поради което оспорената заповед следва да се потвърди като законосъобразна.

При този изход от спора жалбоподателката ще следва да бъде осъден да заплати на ответната страна, направените от последната разноски, за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 71 –ви състав,

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА Заповед № [ЕГН]/26.08.2016г. на Директора на дирекция "Български документи за самоличност" – МВР, с която на Н. Г. Б. е наложена административна мярка "Забрана за напускане на страната" на основание чл.78, ал.3 във връзка с чл. 76а, ал.1 от ЗБДС.

ОСЪЖДА Г. М. Б. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Дирекция "Български документи за самоличност" – МВР сумата в размер на 100 лв. –разноски по делото .

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ:

